

ninski založbi (čeprav to ni nikjer posebej natisnjeno) Planinske zveze Slovenije (ta oznaka je objavljena na prvi notranji strani) izšla brošura »Planinske akcije in postojanke«, ki je nekakšen koledar PZS za leto 2000. Tako kot že nekaj prejšnjih je tudi to knjižico uredil lanskoletni tajnik PZS **Janko Pribošič**, natisnili pa so jo v 4000 izvodih.

Glede na podatke, ki so objavljeni v njej, je to gotovo premajhna naklada. Če zanimajo le določen krog planincev natančni podatki o tem, katere večje in pomembnejše planinske prireditve bodo v naši državi (teh pa je v letošnjem koledarčku malone 40 strani, od planinskih srečanj na Lubniku nad Škofjo Loko, Plazu nad Vipavo, Kališču nad Kranjem, Arehu nad Rušami in Črepiču nad Mislinjo 1. januarja do tistih na Gori Oljki nad Polzelo in Brnici nad Libojami 31. decembra letos), so za najširši krog slovenskih planincev vsekakor zanimivi natančni podatki o planinskih kočah, bivakih in zavetiščih s podatki o obratovanju in telefonskimi številkami, ki jih ima zdaj že malone vsaka slovenska planinska postojanka. Ker so ob tem objavljeni tudi podatki, kdo dá vse potrebne podatke o koči, so to nadvse dragocene informacije za vsakega predvsem poletnega obiskovalca slovenskega gorskega sveta.

Vendar to še ni vse, kar je natisnjeno v tem planinskem priročniku. V njem piše tudi to, kdo je kdo v vodstvu slovenske planinske organizacije, katere od večjih vzgojnoizobraževalnih in največjih markacijskih akcij so predvidene v letošnjem letu, kdaj bodo in kje, katere ugodnosti lahko člani slovenske planinske organizacije pričakujejo od svoje organizacije, kako so člani PZS s plačano članarino zavarovani, kadar gredo v gore, koliko planinskih društev ima Planinska zveza Slovenije in kje so ta društva (natisnjeni so natančni naslovi vseh) in med katerimi planinskimi knjigami, zemljevidi in drugimi publikacijami Planinske založbe lahko izbirajo planinci.

Ta skoraj sto strani debela knjižica priročnega formata bi bila lahko

pomemben vir informacij predvsem za poletnega planinskega popotnika. Če bi bilo zanj pred izidom večje zanimanje, bi jo zanesljivo natisnili v primerno visoki nakladi – to naj bi bila morda ideja za konec letošnjega leta in za prvo tako knjižico v prihodnjem tisočletju, ko naj bi slovensko planinstvo po zgledu sorodnih planinskih organizacij iz alpskih držav zaživelo na kakovostno drugačnih podlagah.

M. R.

društvene novice

In memoriam: Ernest Stoklas (1922–1999)

Predzadnji dan lanskega leta smo se Ernestovi prijatelji, znanci, krajan, nekdanji sodelavci in člani planinskega društva in gorske reševalne službe zbrali in ga pospremili na njegovi zadnji poti. Številna udeležba na pogrebu je še zadnji dokaz, kako je bil priljubljen ne samo v svojem kraju Zagradu pri Celju, ampak tudi med planinci ter nekdanjimi sodelavci Izletnika Celje.

Ernest Stoklas se je rodil 22. septembra 1922, v času, ko ni bilo nikomur prizanešeno. Okusil je tegobe takratne Jugoslavije, potem pa vojno viхро. Bil je prisilno mobiliziran v okupatorsko vojsko, bil ujetnik v Franciji in se je s prekomorci vrnil domov. Po končani vojni se je začela povojna izgradnja; pri tem je Ernest, mladenič vedrega in iskri-

vega duha, sodeloval z vsem žarom in vero v lepšo prihodnost. Njegova prva zaposlitev je bila leta 1947 pri takratnem Avtobusnem prometu Celje. V letih 1955–1962 si je nabiral znanje in izkušnje na Okrajni zadružni zvezi v Celju, nakar se je ponovno vrnil v Avtobusno podjetje – sedanji Izletnik. Bil je oskrbnik Celjske kočice, skrbnik smučišča na Golteh ter vodja oddelka prometne operativne. Upokojil se je leta 1981. Vseskozi je bil aktiven v kulturno umetniškem društvu v Zagradu, tam pa je vodil tudi planinsko sekcijo pri PD Celje.

Planinci in gorski reševalci se bomo Ernesta spominjali kot veselega in hudomušno nasmejanega gorohodca in reševalca. V Planinsko društvo Celje se je vpisal že leta 1947 in je bil društvu zvest do svoje smrti. Kljub načetemu zdravju in prebolevanju hude srčne bolezni je naročil ženi Anici, da pisмено opraviči njegov izostanek na zadnji seji upravnega odbora društva le deset dni pred smrtjo. Tako predanih planincev ni veliko. Bil je gornik v pravem pomenu besede, brez gora enostavno ni mogel. Okrešeljka krnica mu je bila drugi dom, tako kot tudi Celjska kočica; tu smo ga pogosto videvali. Rad se je pošalil, da je doma pod »celjskim Triglavom« Grmado.

Že 1952. leta je sodeloval pri reševalnih akcijah v gorah, 1958. pa je postal član GRS Celje. Bil je gospodar celjske postaje GRS, pa smučarski vaditelj, mentor planinstva v šolah, član UO PD Celje in član Častnega razzodišča. Kjer je nastala vrzel, je vskočil in nas bodril, ko je bilo težko. Naveza z njim je bila varna in zaupanja vredna.

Za svoje nesebično in požrtvovalno delo v planinstvu in gorski reševalni službi je leta 1984 prejel državno odklikovanje, pa srebrni in zlati znak Planinske zveze Slovenije ter 1993. leta svečano listino PZS kot najvišje priznanje za delo v planinstvu.

Ernest nam ostaja v spominu kot vzor skromnega, poštenega in veselega ljubitelja narave, narodnih pesmi, predvsem pa srčnega planinca z dušo in telesom.